CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous
I la setmana que ve:
xxxxx
xxxxxxx

Estils

LA INTERIORITAT HABITADA
Camí a la recerca d'un espai i experiències de silenci, de meditació i d'espiritualitat, partint com a referent santa Teresa de Jesús

El pianista Ricardo Andrés Tomàs, en una actuació. FLOWPIANO.ES

Flowpiano: deixar-se consonar

El jove pianista valencià Ricardo Andrés Tomàs ofereix una projecte captivador entre la improvisació i la interioritat

DÍDAC P. LAGARRIGA
BARCELONA

Difícil explicar la senzillesa, narrar-la. La paraula és pont, però també pot erigir-se com a mur, obstaculitzant arribar allà on les coses flueixen, on són elles mateixes, això és, sense necessitat d'una paraula de més. La paraula es detonadora d'imatges i d'idees, refugi on amagar-nos davant l'excés de realitat. Quan la paraula es calma, tendeix a callar. I escoltem.

La música dita instrumental –sense paraules– s'endinsa en aquesta escolta natural i artificiosament humana alhora, a mig camí entre l'ambient i la parla: una comunicació vibràtil que ressona ben a dins de cadascú. Quan aquesta música instrumental es despulla i un únic instrument parla, la intimitat pot arribar a ser més essencial, de tu a tu. I quina etiqueta li escau? Música de cambra, íntima i mínima: etiquetes que ens tornen a l'àmbit de les paraules, de les idees, d'un significat que tendeix a allunyar-nos de l'escolta. Cada nota demana ser el que és: gest immediat, efímer i emotiu, espurna sonora que s'evapora. Demana també el vincle amb les altres notes, ballar-hi. Quan un compositor deixa l'obsessió per composar i entra en aquest espai de consonar notes, d'acompanyar-les en el seu procés de ser i no ser, minva l'autoria, però en surt un resultat sorprenent per la seva serenor. Deixem arraconat un esforç per dir, per sobresortir, i gaudim d'aquest exercici d'atenció fràgil. Si més no, en el cas del pianista valencià Ricardo Andrés Tomás.

"Música que m'ajuda a aproparme a mi i que potser t'ajudi a aproparte a tu, doncs en essència no som tan diferents", diu el jove músic, que detalla el seu procés creatiu: "Assegut al piano, en blanc, tranquil, lliurat a l'instant present, sense saber cap a on em portarà la música, començo a tocar. La música apareix, observo com les notes flueixen pel seu propi moviment i brolla un profund respecte pel que succeeix. M'envaeix la gratitud per estar aquí, per tenir el privilegi de viure la màgia de la vida a través de la melodia que sorgeix del piano i de la meva ànima. Escolto, i tot flueix, refluеix, influeix, confluеix, no hi ha espai buit, i enmig d'aquest majestuós moviment tot es deté, tot es calma, tot s'aquieta en un sol acord i el silenci es mostra tal com és".

Confessió
"M'agrada tenir el privilegi de viure la vida a través de la melodia", diu

Producció
Flowpiano és un projecte personal amb què ha autoeditat tres àlbums

Trajectòria de llarga vocació

El 2013 Ricardo Andrés Tomás va decidir aturar-se i fer-se un regal després d'un període immers en el disseny gràfic i industrial. Naixia el projecte unipersonal Flowpiano i un primer àlbum, *Elogio a lo simple*: "Em vaig oferir l'oportunitat de reduir la velocitat amb la que viatjava per la vida, aturar la mirada en aquell instant i descobrir la brillantor de la simplicitat. Durant aquell procés vaig descobrir que el més simple era no tractar d'interpretar les peces al piano, sinó de respectar-les. Escoltar i observar com cada nota que sorgia mereixia tot l'amor i el respecte de ser ella mateixa; tractar de no jutjar-la, respectar la seva vida i la seva mort i el seu lloc en l'obra que es manifestava", diu. Posar paraules a aquesta experiència personal pot desvirtuar-la, però si escoltem el resultat final l'explicació encaixa i se simplifica. Entenem tot el sentit de què implica el que ell anomena "acompanyant", una manera de fer que no se centra tant en la noció d'autoria, sinó en la d'un diàleg obert amb el piano, que ell acompanya atent i mancat d'un resultat preestablert.

Explica Ricardo que de petit els seus pares li van regalar un teclat elèctric gairebé de joguina i des de llavors va començar la seva sana obsessió amb aquest instrument. Cada vegada que podia se'n comprava un de més gran fins que als 18 anys el seu avi li va regalar el piano que encara ara utilitza. Tot i estudiar piano fins a grau mig, la seva dedicació al disseny el feia deixar la música en un segon terme. Fins que es va fer aquell obsequi que ha suposat també un regal per a tothom que l'escolti. Amb aquests pocs anys, com a Flowpiano ja ha enregistrat tres àlbums, tots autoeditats per ell mateix i que ven directament a la seva web. Poc més d'un any després de treure el ja citat *Elogio a lo simple*, va arribar el segon, Instante frágil on va voler plasmar al piano "una mirada cap a la fragilitat entesa aquesta com a punt clau, de màxima potencialitat, de possibilitat", com ell mateix escriu al llibret que acompanya el cd. I afegeix: "La fragilitat és, en realitat, el nostre estat natural. Qui sóc, qui crec que sóc, el que sóc, neix d'aquest instant i a ell torna. Aquest és el nostre pols natural. De la mateixa manera que un núvol es forma i es dissol en l'immens cel blau, no s'aferra a la manera que té com a núvol, viu núvol i es dissol com a núvol, i aquí queda aquest bell espai blau de possibilitat. Veure's i dissoldre's en un instant fràgil, immensament fràgil".

Un nou pas consonat

Aquests dies acaba de sortir *Consonantes*, el seu tercer àlbum que va finançar gràcies a una campanya de micromecenatge: "Vivim envoltats de consonants -escriu, com de costum, en les notes que acompanyen el disc-, el so de la nostra respiració, el del vent entre les fulles dels arbres, el batec del cor o el de l'aigua en el fluir d'un riu, la remor de les onades del mar i el so silenciós dels núvols a l'horitzó, tot són consonants que ens integren, ens abracen al respirar la bellesa de l'instant. Cadascú de nosaltres som la identitat, la vocal amb la qual ens identifiquem. Quan ens obrim a escoltar, a diluir aquesta identitat en les consonants que ens envolten, just en aquest moment neix una paraula, i la paraula adquireix un significat únic i essencial per a cadascú, un punt d'unió entre la identitat i la totalitat; així les paraules narren una història, la nostra història personal. Respirar la bellesa de l'instant més enllà de qualsevol història personal, respirar la música silenciosa amb la qual consonem, abraçar i deixar-se abraçar per la totalitat". I entre gravacions, uns concerts propers que s'omplen cada vegada més de persones que volen viure l'experiència simple, fràgil i consonant (per recollir les tres paraules claus dels seus discs) d'escoltar-lo escoltant-se.

OPINIÓ

El repte de no fer res

SÍLVIA PALAU PUJOLS
CENTRE ZEN BARCELONA

Comprendre la meditació zen des d'una òptica únicament racional és molt difícil. Hi ha una escena que es repeteix cada dia a les set del matí i és la d'un grup de persones assegudes en el zafu, immòbils i de cara a la paret, en meditació silenciosa. Persones que s'han llevat a les sis del matí, que han sortit de casa seva encara de nit, per agafar el metro o qualsevol altre mitjà de transport i desplaçar-se a un dojo (literalment dojo significa "el lloc on es practica la Via"). Desplaçar-se per finalment seure immòbils i en complet silenci. Ens podem preguntar si té sentit aquest esforç per sortir de casa a l'albada i la resposta serà difícil de trobar des de la ment racional. Étienne Mokusho Zeisler, deixeble del mestre zen Taishen Deshimaru, ja ens deia que "cap raó objectiva justifica el zazen, només l'actitud profunda del nostre esperit".

D'altra banda, si a la immobilitat i al silenci hi afegim que un dels conceptes centrals del zen és shikantaza, que significa "només seure", sumem encara més complexitat. Resulta que l'esforç de sortir de casa no és per anar a fer una activitat sinó per anar a aprendre a deixar de fer, a només seure. Deixar de voler atrapar i aprendre a deixar anar, deixar de tancar el puny i aprendre a obrir la mà. Obrir-nos, perquè en aquest acte de només seure podem prendre consciència del propi cos, del que apareix a la ment, és a dir, prendre consciència de la vida mateixa.

> En els temps que corren no fer res és sumament difícil però aquesta mateixa dificultat ho converteix en un privilegi

En els temps que corren no fer res és sumament difícil, però aquesta mateixa dificultat ho converteix en un privilegi. No fer res o fer molt, perquè amb aquest no fer ens podem convertir en absoluta presència. Ser únicament presència de l'instant present, de la vida aquí i ara, sentint que no ens falta res. No fer, només ser. Aleshores aquest no fer esdevé un regal preciós.

GETTY

Gent

TEXT:
JOAN CALLARISSA

1

FIRMA FOTO

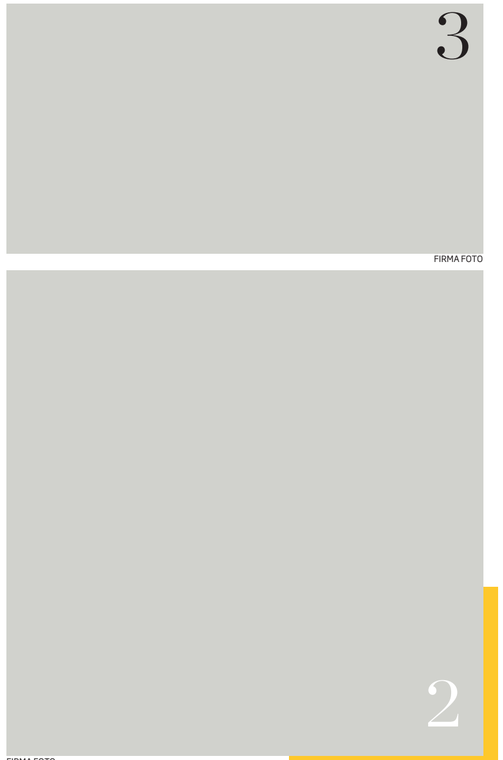

3

FIRMA FOTO

2

FIRMA FOTO

Títol gent de dos línies

Pellentesque **consectetur** tincidunt sapien condimentum pretium. In hac habitasse platea dictumst. Sed quam risus, sodales sed porta ac, sagittis et odio. Sed consequat tortor non diam congue vel auctor quael auctor quael auctor quam aliquam. In ac odio a nunc laoreet lacinia sed vel nisi.

Nullam et purus quis tortor posuere condimentum a lacinia lorem. Ut id metus diam. Duis orci orci, suscipit sollicitudin auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla magna mauris, iaculis imperdiet eleifend acudin auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla magna mauris, iaculis imperdiet eleifend acudin auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla magna mauris, iaculis imperdiet eleifend acudin auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla magna mauris, iaculis imperdiet eleifend acudin auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla magna mauris, iaculis imperdiet eleifend ac

Títol gent de dos línies

Pellentesque **consectetur** tincidunt sapien condimentum pretium. In hac habitasse platea dictumst. Sed quam risus, sodales sed porta ac, sagittis et odio. Sed consequat tortor non diam congue vel auctor quam aliquam. In ac odio a nunc laoreet lacinia sed vel nisi.

Nullam et purus quis tortor posuere condimentum a lacinia lorem. Ut id metus diam. Duis orci orci, suscipit sollicitudin auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla min auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla min auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla min aucto

Títol gent de dos línies

Pellentesque **consectetur** tincidunt sapien condimentum pretium. In hac habitasse platea dictumst. Sed quam risus, sodales sed porta ac, sagittis et odio. Sed consequat tortor non diam congue vel auctor quam aliquam. In ac odio lacinia sed vel nisi.

Nullam et purus quis tortor posuere condimentum a lacinia lorem. Ut id metus diam. Duis orci orci, suscipit sollicitudin aconsequat tortor non diam congue vel auctor quamconsequat tortor non diam congue vel auctor quamconsequat tortor non diam congue vel auctor quamconsequat tortor non diam congue vel auctor quamuctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. et purus quis tortor posuere condimentum a lacinia lorem. Ut id metus diam. Duis orci orci, suscipit sollicitudin auctor non, t et purus quis tortor posuere condimentum a lacinia lorem. Ut id metus diam. Duis orci orci, suscipit sollicitudin auctor non, t et purus quis tortor posuere condimentum a lacinia lorem. Ut id metus diam. Duis orci orci, suscipit sollicitudin auctor non, tNulla magna mauris, iaculis imperdieudin auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla magna mauris, iaculis imperdiet eleifend acudin auctor non, tincidunt sed turpis. Suspendisse et odio diam. Nulla magna mauris, iaculis imperdiet eleifend ac